

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Η κυρία βαρώνη έχει απόλυτη εμπιστοσύνη σε μένα και μου έγραψε τα πάντα. Η κυρία αδελφή σας θα βρίσκεται εδώ σε τόση απομόνωση και έρημια, ώστε κανείς δεν θα την υποψιαστή. Θα περιστοιχίζεται από πρόσωπα άφωσιωμένα σε μένα, τα οποία θα την περιβάλουν με τις μεγαλύτερες φροντίδες. Θα έχω κοντά της τον Κάρλ, τον άμαξά που σας έφερε εδώ, την Μίνα, τη σύζυγό του και την Ίωσηφίνα, την αδελφή του, η οποία δεν θ' απομακρύνεται ούτε τη νύχτα, ούτε την ημέρα από κοντά της και η οποία θα είνε αφιερωμένη αποκλειστικά στο άτομό της. Οί άνθρωποι μου αυτοί είνε Έλβετοί από τους παλαιούς και βάζουν την τιμότητα και το καθήκον πάνω από κάθε άλλο πράγμα. Μ' αυτούς μπορείτε να είστε ήσυχη, δεσποινίς, όπως θα είμαι κι' εγώ. Καθώς μάλιστα η Ίωσηφίνα είνε πολύ έξυπνη, μπορεί σε μια εξαιρετική περίσταση να λάβη μόνη της αποφάσεις, χωρίς νάρθη να με συμβουλευτή, αν δεν της το επιτρέπη ο καιρός. Μήπως θα θέλατε να δήτε αυτή τη νέα γυναίκα;

— Δεν θα ήταν προτιμότερο, γιατρέ μου, να βγάλω προηγούμενως τ' άντρικά μου ρούχα και να φορέσω πάλι γυναικεία;

— Γιατί αυτό;

— Γιατί, επειδή η νουνά μου μου σύστησε να γυρίσω στη Γαλλία με τα ρούχα του φύλου μου, θ' αποφύγω ίσως τα σχόλια φορώντας τα πριν η Ίωσηφίνα και η Λίνα με δούν με τα ρούχα που φοράω τώρα.

— Δεν έχει σημασία. Οί Έλβετοί μου είνε τόσο πολύ πιστοί, ώστε δεν σχολιάζουν τις λεπτομέρειες των γεγονότων που δεν τους ενδιαφέρουν.

— Τότε, γιατρέ, καλέστε άμέσως την μέλλουσα σύντροφο της Τερέζας, γιατί άσφαλώς πρέπει νάρθη ή αδελφή μου σ' έπαφή μαζί της, όσο το δυνατόν ταχύτερα. Κι' εφόσον βρίσκομαι εγώ εδώ, η Τερέζα θα συνηθισθ εύκολότερα την Ίωσηφίνα.

Άμέσως ο δόκτωρ Στάικεν βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε μαζί με τη νέα γυναίκα, για την οποία είχε μιλήσει στην Φράγκα.

Η Ίωσηφίνα ήταν μετρίου αναστήματος, κομψή και χαριτωμένη, ηλικίας είκοσιπέντε χρονών περίπου, ολόξανθη, με επιδερμίδα κατάλευκη, με μάτια όμοια με δυο μουσουλίδες, με δόντια μικρότερα και λευκώτερα από μαργαριτάρια, με μια μύτη λεπτή, με πρόσωπο έξυπνότατο.

— Κόρη μου, της είπε ο γιατρός, να η νέα γυναίκα για την οποία σου μίλησα. Είνε τρελλή, τ' ξέρεις... Άλλά πρέπει να την κάνης να σε υπακούη τυφλά με το καλό μόνο.

Η Φράγκα σηκώθηκε και εξέτασε τη νεαρή Έλβετίδα. Το πρόσωπό της, το τόσο χαριτωμένο και σοβαρό, της άρεσε πολύ.

— Πήγαινε την κυρία Τερέζα στο δωμάτιό της, έξακολούθησε ο δόκτωρ Στάικεν, βγάλε της το επανωφόρι της και όποιο άλλο από τα ρούχα της μπορεί να την ένογλη και δώσε της να φάη. Έπειτα, αν δεν αντίσταθ, βάλε την να κοιμηθ.

— Θέλετε να τις συνοδεύσω, γιατρέ; ρώτησε η Φράγκα.

— Όχι, επί του παρόντος. Θέλω η κυρία αδελφή σας να συνηθισθ στην μέλλουσα νοσοκόμο της όσο θα είσαστε σεις εδώ, αλλά χωρίς έσας. Άν η Ίωσηφίνα συναντήση δυσκολία, θα σας φωνάξη...

Η Φράγκα πλησίασε τότε την αδελφή της και παίρνοντας το χέρι της τ' έβαλε μέσα στο χέρι της Ίωσηφίνας.

— Μή σε μέλλει για τίποτε, Τερέζα μου, της είπε. Έδώ δεν έχεις να φοβηθής τίποτε... Βρίσκεσαι ανάμεσα

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

τε φίλους.

Για πρώτη φορά από την αρχή της τρέλλας της, τα μάτια της Τερέζας έπληραν μια έκφραση λιγώτερο άοριστη. Κύτταζαν χαμογελαστά σχεδόν την Ίωσηφίνα που της κρατούσε το χέρι.

— Ω! φώναξε με δακρυσμένα μάτια η Σίμπιλ. Ο Θεός είνε μαζί μας. Μας εύλογεί... Αυτό φαίνεται από την συμπάθεια που δείχνει η Τερέζα προς τη νέα αυτή, την οποία για πρώτη φορά βλέπει... Πόσο φοβόμουν μήπως δεν ήθελε να δεχτή περιποιήσεις από

άλλο πρόσωπο! Τότε πώς θα έφευγε η Φράγκα;

Πραγματικά, η Τερέζα άκολούθησε πειθήνια την Ίωσηφίνα κι' έπειτ' από μια στιγμή, βγήκαν κ' η δυο έξω. Η Φράγκα εξέθεσε τότε στο γιατρό τί έσκόπευε να κάνει. Την άλλη μέρα θα πήγαινε με την Σίμπιλ στη Ζυρίχη για ν' αγοράση ρούχα για την Τερέζα κι' έπειτα θα έμενε μια - δυο μέρες ακόμα κοντά τους και άμα έβλεπε ότι η άσθενής συνήθισε τα νέα πρόσωπα γύρω της και τη νέα ζωή της, θα έφευγε με την Σίμπιλ για τ' Παρίσι.

Ο γιατρός ενέκρινε τα σχέδιά της πληρέστατα. Τότε της εξέθεσε κι' αυτός τί είδους θεραπεία σκόπευε να εφαρμόση στην άρρωστη και ποιά μέτρα έσκόπευε να λάβη για να την προφυλάξη από κάθε κίνδυνο.

Μετά μια περίπου ώρα, η Ίωσηφίνα παρουσιάστηκε κι' άναφερε ότι η Τερέζα ήταν ήσυχωτάτη κι' ότι είχε φάει τ' άκομμάκι που της έδωσε. Έπειτα είχε άκολουθήσει εύπειθέστατη τη νεαρή Έλβετίδα στην κρεβάτοκάμαρη που βρισκόταν στο επάνω πάτωμα του σπιτιού και όπου θα κοιμόντουσαν στο έξης και η δυο. Κατόπιν, φρόνιμη σαν παιδάκι, στάθηκε και την έγδυσε και ύστερα πλάγιασε και βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο.

Καταλαβαίνει κανείς πόσο εύχαριστες ήσαν για την Φράγκα η πληροφορίες αυτές. Πριν πάη κι' αυτή με την Σίμπιλ να πλαγιάσουν, άνέθηκε να δη την αδελφή της. Τη βρήκε να κοιμάται βαθειά. Τριανταφυλλένιο χρώμα άπλωνόταν στα μάγουλά της, μέσ' άπ' τα ύγρά χείλη της έβγαίνε ήσυχά η άναπνοή της και τ' στήθος της άνεβοκατέβαινε κανονικώτατα.

Όποιος την έβλεπε έτσι, δεν θα φανταζόταν ποτέ ότι η ώραιότατη αυτή νέα έδινε τόσες έννοιες σ' αυτούς που την άγαπούσαν!

Τα μάτια της Φράγκας πλημμύρισαν από δάκρυα. Τώρα που ήξερε πώς η Τερέζα βρισκόταν στα χέρια καλών ανθρώπων, που θα την περιποιόντουσαν με στοργή και συγχρόνως θα φρόντιζαν να την κρύβουν από κάθε άδιάκριτο μάτι, είχε πάψει πειά ν' άνησυχ.

Θα μπορούσε τώρα να ξαναγυρίση στο πεδίο του άγώνος και να παλαίψη για την σωτηρία του Ροβέρτου, χωρίς τ' φοβερό εκείνο καρδιοχτύπι που της προκαλούσε σε κάθε στιγμή ή σκέψις: «Μήπως αυτή τη στιγμή κινδυνεύει η ζωή της Τερέζας;»

Η Τερέζα πέρασε περίφημα τη νύχτα της.

Ο γιατρός Στάικεν είπε να την ξυπνήσουν στις έξη τ' πρωί και, άφου την έντυσαν, την έβγαλαν περίπατο σ' ένα μακρυνό και ψηλό μέρος για ν' άπνέη όσο τ' δυνατόν καθαρώτερο άέρα. Η Ίωσηφίνα είχε διαταχθ ν' άποφύγη κάθε πολυσύχναστο δρόμο και γι' αυτό την ώδήγησε μέσ' άπό γραφικά κατάφυτα μονοπάτια. Η Τερέζα την άκολουθοῦσε πειθήνια, σαν να την ήξερε πριν από χρόνια.

Την ίδια μέρα, η Φράγκα που είχε φορέσει πάλι γυναικεία και που την έκαναν άκόμη πιό κομψή και νέα τ' κομμένα της μαλλιά, πήγε με την Σίμπιλ στη Ζυρίχη.

Άφου ψώνισε ό,τι χρειαζόταν, για ν' άποφύγη να πη που μένει, προτίμησε να μην άφήση να της στείλουν στο σπίτι τ' άψώνια της και τ' φορτώθηκε

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθ εις την οδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) Είς την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθώνονται οί φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τ' άκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

δλα στο άμαξι της, πού τὸ ὠδηγοῦσε ὁ ἐμπιστος ἀμαξαῖς τοῦ γιατροῦ, ὁ Κάρλ.

Κατὰ τὸ δειλινὸ ξαναγύρισε στὴν ἔπαυλι. Ἡ Τερέζα εἶχε περάσει ὅλη τῆς τὴν ἡμέρα ἐξαιρετικὰ ἡσυχῆ. Διατηροῦσε βέβαια τὴν ἴδια ἀπαθὴ στάσι πού εἶχε καὶ στὸ πατρικό της μέγαρο, σπουδαῖες ὁμως μεταβολές εἶχαν παρατηρηθῆ σ' αὐτή.

Εἶχε φάει μὲ πολὺ μεγαλύτερη ὄρεξι ἀπ' τὴν συνηθισμένη. Ἡ ἀναχώρησις τῆς ἀδελφῆς τῆς δὲν τῆς εἶχε προκαλέσει καμμιά ἀνησυχία κ' ὑπάκουε πάντοτε καὶ χωρὶς διαταγμὸ στὴν Ἰωσηφίνα.

Ἦταν φανερό πὼς ἡ Φράγκα μπορούσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι, χωρὶς ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὴν ἀδελφή τῆς.

Ὡστόσο, ἡ Φράγκα ἀποφάσισε κ' ἔμεινε καὶ τρίτη μέρα στὴν ἔπαυλι γιὰ νὰ διώξῃ καὶ τὸ ἐλάχιστο ἴχνος ἀνησυχίας.

Ἡ Τερέζα εἶχε συνηθίσει πειὰ ἐντελῶς τὴν Ἰωσηφίνα, ἡ ὁποία ἐκτελοῦσε μὲ ὑποδειγματικὴ ἀκρίβεια τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ, πού δὲν ἤθελε νὰ παρουσιαστῇ ἡ Φράγκα στὴν ἀρρωστη ἀπὸ φόβο μήπως ἡ θέα τῆς κάνῃ ζωηρὴ ἐντύπωσι στὴν Τερέζα καὶ τὴν ταράξῃ.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐνῶ ἡ Τερέζα, ὑπὸ τὴν ὁδηγία τῆς νοσοκόμου τῆς, ἔκανε τοὺς περιπάτους τῆς, ὁ γιαντρός περνοῦσε ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἐλευθερίας του μαζὺ μὲ τὴν Φράγκα, πρὸς τὴν ὁποία ἐνοιῶθε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια, γιὰ τὴν εὔρισκε γενναία στὶς μεγάλες συμφορές, εἰλικρινῆ καὶ τιμία...

Ἐφτασε ὁμως καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Φράγκας καὶ τῆς Σίμπιλ.

— Δὲν θὰ μ' ἀφήσετε νὰ φιλήσω τὴν Τερέζα; ρώτησε ἡ Φράγκα τὸν γιαντρό, τὴ στιγμὴ πού ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβαστῇ στὸ ἀμάξι πού θὰ τὴν μετέφερε μὲ τὴν Σίμπιλ στὸ σταθμὸ.

— Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Στάικεν. Ἀλλὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἂν τρανταχθῆ κ' ἡ ἐλάχιστη χορδὴ εὐαισθησίας στὴν καρδιά τῆς ἀδελφῆς σας, μπορεῖ ἡ κατάστασις τῆς νὰ χειροτερέψῃ πολὺ.

Ἡ Φράγκα ἦταν γενναιοτάτη.

Ἡ Τερέζα περπατοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ πάρκο, κρατῶντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Ἰωσηφίνα καὶ μὴν προσέχοντας καθόλου τὸ ἀμάξι πού ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ.

Μὲ μιὰ χειρονομία πού φανέρωνε τὴν μεγάλη τῆς συγκίνησι, ἡ Φράγκα ἔστειλε ἕνα ἀποχαιρετιστήριον φιλῆμα στὴν ἀδελφή τῆς.

— ὦ! γιαντρέ, ψιθύρισε συγχρόνως, περιποιηθῆτε τὴν καλά. Ἄν ξέρατε πόσο ἡ ζωὴ τῆς εἶνε πολὺτιμη σὲ ὄλους μας...

Παρ' ὅλο τὸ θάρρος τῆς, ἡ νέα ἔκλαιγε.

— Ἐνας πατέρας δὲν θὰ περιέβαλε μὲ περισσότερὴ ἀφοσίωσι καὶ περισσότερες φροντίδες ἀπ' ὅσες θὰ ἔχω ἐγὼ γιὰ τὴν ἀδελφή σας, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Στάικεν, ἐξαιρετικὰ συγκινημένος κ' αὐτός.

Μερικὲς μυσοωτίδες φύτρωναν ἐκεῖ ἀνάμεσα στὴ γλῶση. Ὁ γιαντρός ἔσκυψε, πῆρε μερικὲς ἀπ' αὐτὲς καὶ τὶς πρόσφερε στὴ Φράγκα.

— Φέρνουν εὐτυχία, τῆς εἶπε. Φυλάχτε τὶς εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ἐλβετίας. Στὴ γλῶσσα μας τὶς λέμε «Μὴ-μὲ-λησμόνει»!

— Ναί, μὴ μὲ λησμόνει, ἀποκρίθηκε ἡ Φράγκα, παίρνοντας τὰ ὠραία λουλούδια. Γιὰ νὰ θυμᾶμαι τὸ ὠμορφο αὐτὸ μέρος, ἀλλὰ προπάντων γιὰ νὰ θυμᾶμαι σᾶς, θὰ τὰ πάρω μαζὺ μου στὸ Παρίσι.

Ἡ Τερέζα ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε γίνῃ ἀφαντὴ πίσω ἀπὸ μερικὰ ἔλατα, πρὸς τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε ὠδηγήσει ἡ νοσοκόμος τῆς.

Ἡ μὴς Σίμπιλ καὶ ἡ Φράγκα ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ σὲ λίγο τὸ ἀμάξι τὶς μετέφερε πρὸς τὸν σταθμὸ...

Ε'

ΝΙΚΗΜΕΝΗ!...

Μεσημέρι σημαίνει σ' ὅλα τὰ ρολόγια τοῦ Παρισιοῦ. Ἐξω, ἡ μέρα ἦταν θαυμασία καὶ ἡ ζέστη ὑποφερτὴ. Ἡ Ναδίνα πού μόλις κατὰ τὰ χαράματα μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ, μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια τῆς. Τὸ ἀσημένιο ρόπτρο τοῦ μεγάλου τῆς ἐκκρεμοῦς σήμανε κ' αὐτὸ δώδεκα φορές.

— Πόσο κοιμήθηκα! ψιθύρισε ἔξαφνα ἡ Ναδίνα. Καὶ τί τρομερὸς ἐφιάλτης. Εὐτυχῶς σὲ λίγο τελειώνουν ὅλα... Ναί, σὲ λίγο!

Καὶ κύτταξε ἀνήσυχῃ γύρω τῆς. Θάλεγε κανεὶς ὅτι φοβόταν μήπως τὴν παραμόνευαν, μήπως τὴν ἀκούγαν...

Μὰ καθησυχάζοντας ἀπὸ τὴ σιωπὴ πού ἐπικρατοῦσε γύρω τῆς ἀνασηκώθηκε στοὺς ἀγκῶνες τῆς. Μιὰ βαθειὰ ρυτίδα πού φανέρωνε σοβαρὲς σκέψεις εἶχε χωρίσει στὰ δύο τὸ ὀλόλευκο καὶ ὠραῖο τῆς μέτωπο.

— Ἀπόψε τὴ νύχτα, ψιθύρισε σὲ λίγο, τελειώνουν ὅλα!.. Κατόπιν σήμανε ἕνα κουδοῦνι καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀφιξὴ τῆς καμαριέρας τῆς, πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Σὲ λίγο μπῆκε μέσα ἡ καμαριέρα.

— Γιατί, Ἰουστίνα, δὲν ἤρθες νωρίτερα; τὴν ρώτησε ἡ κόμησσα ντέ Ροσβέλ.

— Ἦρθα καὶ πολλὲς φορές μάλιστα, ἀπάντησε ἡ Ἰουστίνα, ἀλλὰ ἡ κυρία κόμησσα κοιμόταν τόσο βαθειὰ ὥστε δὲν θεώρησα σωστὸ νὰ τὴν ξυπνήσω.

— Ἐχεις νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς τίποτε γιὰ τὶς κόρες μου;

— Ὁχι, κυρία κόμησσα.

— Καλὰ, ντύσε με...

Ἡ Ἰουστίνα, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν Φράγκα, γιὰ τὴν ἤξερε ἀπὸ νήπιο, εἶχε πῆ ψέμματα στὴν κόμησσα.

Ἦξερε καλὰ ὅτι ἡ Φράγκα, ἡ Τερέζα καὶ ἡ Σίμπιλ εἶχαν φύγει πολὺ πρῶτ' ὅ τὸ σπῆτι καὶ δὲν εἶχαν ξαναγυρίσει ἀκόμα. Κι' ἐπειδὴ φανταζόταν ὅτι ἴσως ἡ Φράγκα νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ αὐτὸ ἡ κόμησσα, ἀπέφυγε νὰ τῆς τὸ πῆ.

Ἀφοῦ ἔντυσε τὴν κόμησσα τῆς πρότεινε νὰ πάῃ τὸ γεῦμα τῆς στὸ σαλονάκι πού ἦταν δίπλα στὴν κάμαρὴ τῆς.

Ἡ Ναδίνα δέχτηκε.

Ὡς ὅτου ὁμως νὰ στρωθῇ τὸ τραπέζι, πέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ Ἰουστίνα τὸ ἔκανε αὐτὸ ἐπίτηδες, μὰ ἦταν περιττόν.

Ἡ Ναδίνα, καθὼς συλλογιζόταν τὴν συνομιλία πού θὰ εἶχε σὲ λίγο μὲ τὴν Φράγκα, ἦταν βυθισμένη ὅλη στὶς σκέψεις τῆς καὶ δὲν ἐπρόσεχε σὲ τίποτε ἄλλο.

Ἀνησυχῶσε μήπως εἶχαν μεταβληθῆ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς νυκτὸς ἡ σκέψεις τῆς Φράγκας, ἡ ὁποία δὲν φαινόταν τώρα τόσο ἐχθρικὰ διατεθειμένη ἀπέναντί τῆς. Μήπως ἐν τῷ μεταξῷ εἶχαν ξυπνήσει καὶ πάλι ἡ ὑποψίες τῆς ἐξυπνοτάτης αὐτῆς νέας; Καὶ σκεφτόταν καὶ σχεδίαζε πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς συμπεριφερθῇ γιὰ νὰ τονώσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης πού εἶχε ξαναγεννηθῆ, ὅπως ἐνόμιζε, σ' αὐτή.

Τί τόνο νὰ δώσῃ στὴ φωνή τῆς, τί ἔκφρασι στὴν φυσιογνωμία τῆς, τί δάκρυα ἔπρεπε νὰ χύσῃ, τί συγκινητικὰ λόγια καὶ διαβεβαιώσεις ἔπρεπε νὰ πῆ γιὰ τὴν μητρικὴ τῆς στοργὴ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς συνομιλίας ἐκείνης πού μὲ τόση ἀνυπομονησία τὴν περιμένε;

Κι' ἐνῶ τὸ μυαλό τῆς ἔτρεχε σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, μόλις καὶ μετὰ βίας ἄγγιζε τὰ φαγητὰ πού ἦσαν μπροτὰ τῆς.

Ἡ καμαριέρα, μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος, σήκωσε τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ τὴν κρεββατοκάμαρην.

Ἡ κόμησσα, μὲ τοὺς ἀγκῶνες τῆς

Ἡ κόμησσα ἀνασηκώθηκε στοὺς ἀγκῶνες τῆς

ἀκουμπισμένους στο τραπέζι, με το κεφάλι της σφιγμένο ανάμεσα στα χέρια της, ούτε καν πρόσεχε την εργασία της 'Ιουστίνας.

Ήταν βυθισμένη σε τόσο βαρειές σκέψεις ώστε η δρες περνούσαν χωρίς να το καταλαβαίνει.

Εξαφνα το ρολόι σήμανε τρεις. Αμέσως η κόμησσα πετάχτηκε άπάνω και, μονομιᾶς, κυριεύτηκε από μεγάλη ἀνυπομονησία...

— Δέν μπορούσε πειᾶ νά σταθῆ στην ἴδια θέσι... Πήγαινε, ἐρχόταν και κύτταζε διαρκῶς από την πόρτα, από την ὁποία ἐπρόκειτο νά μπηῆ ἡ Φράγκα.

Κι' ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἡ ἀνυπομονησία της μεγάλωνε και γινώταν πιό νευρική.

Τέντωνε τ' αὐτιά της, ἀφογκραζόταν, μᾶ τοῦ κάκου... Δέν ἀκουγόντουσαν βήματα.

Γιᾶ μιᾶ στιγμή σκέφτηκε νά στείλῃ νά εἰδοποιήσῃ την Φράγκα ὅτι την περίμενε... Μᾶ δέν τόλμησε νά τό κάνῃ αὐτό... "Ἐτσι θά την προδιέθετε ἴσως ἀσχημα και θά ξυπνοῦσε περισσότερο τίς ὑποψίες της.

Ἡ ὥρα σήμανε τέσσερες!... Τέσσερες και μισή!... Πέντε!...

Και τίποτε ἀκόμα...

Ἡ Φράγκα δέν ἐρχόταν!...

Τότε ἡ κόμησσα δέν κρατήθηκε πειᾶ και τράβηξε πρὸς τὸ δωμάτιο της κόρης της.

Μόλις ἔφτασε στην πόρτα, κόλλησε τὸ αὐτί της σ' αὐτή...

Μᾶ κανένας θόρυβος δέν ἀκουγόταν από μέσα...

Χτύπησε την πόρτα...

Μᾶ κανένας δέν της ἀπάντησε.

Τότε, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀσυγκράτητα, ἔσπρωξε την πόρτα και μπηῆκε μέσα...

"Ὅλα ἦσαν συγυρισμένα και ταχτοποιημένα από την 'Ιουστίννα, μᾶ τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειανό!...

Ἄδειανό και τὸ διπλανὸ σαλόνι!

Ἄδειανό και τὸ δωμάτιο της μῆς Σίμπιλ!

Ἡ Ναδίνα χτύπησε τότε θυμωμένη τὸ κουδοῦνι και ἡ 'Ιουστίννα δέν ἄρνησε νά παρουσιάσῃ.

— Πού εἶνε ἡ κόρες μου και ἡ μῆς Σίμπιλ; την ρώτησε.

Ἀμέσως στο πρόσωπο της καμαριέρας ζωγραφίστηκε ἡ πιό φυσική ἐκπληξις τοῦ κόσμου.

— Δέν ξέρω, κυρία κόμησσα, ἀπάντησε. Ἀσφαλῶς θά βγῆκαν ἔξω, ὅπως βγαίνουν πάντοτε, και ἄρρησαν νά γυρίσουν.

— Ἐδῶ προγευματίσαν; ρώτησε ἀμέσως ἡ Ναδίνα.

— Δέν ξέρω, κυρία κόμησσα, δέν ξέρω...

— Δέν ζοῦς ἐτοιμασες τὸ τραπέζι; Δέν τοῦς σερβίρισες;

— Ἐγὼ ὄχι... Πιθανόν ὁμως νά τίς σερβίρισε ἡ γυναῖκα τοῦ ἀμαξᾶ ἢ ὁ ἴδιος ὁ ἀμαξᾶς.

— Πήγαινε νά τοῦς ρωτήσης και γύρισε ἀμέσως νά μοῦ φέρῃς ἀπάντησι.

Ἡ 'Ιουστίννα βγῆκε ἔξω.

Ἡ κόμησσα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἄρχισε νά ἐξετάζῃ τὰ πάντα, νά ψάχνῃ παντοῦ, νά τὰ κάνῃ ὅλα ἄνω - κάτω.

Ἡ τουαλέττες πού φοροῦσαν συνήθως ἡ Φράγκα και ἡ Σίμπιλ, ὁ ταξιδιωτικὸς τους σάκκος, τὰ μικρὰ ἀπαραίτητα ἀντικείμενα πού χρειάζεται κανεῖς σὲ κάθε στιγμή, ὅλα βρισκόντουσαν στή θέσι τους.

Ἡ κόμησσα ἀνάσαινε μ' ἀνακούφισι, γιατί σκέφτηκε πὸς ἡ 'Ιουστίννα εἶχε δίκιο και πὸς ἡ κόρες της θά ξαναγύριζαν.

Ξαναγύρισε τότε κι' αὐτὴ στὰ δικά της δωμάτια.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀμαξᾶ, ἡ Σοφία, ἡ ὁποία την περίμενε ἐκεῖ, της εἶπε ὅτι ἡ τρεῖς κυρίες δέν εἶχαν γευματίσει στο μέγαρο.

— Ποιᾶ ὥρα βγῆκαν ἔξω; ρώτησε ἡ

Ναδίνα.

— Δέν τίς εἶδε κανεῖς, ἀπάντησε ἡ Σοφία.

— "Ὅστε δέν ἔφυγαν μὲ δικό μας ἀμαξᾶ;

— "Ὁχι, κυρία κόμησσα.

— Πάντως, ὁ δόκτωρ Ντεζορμὼ θά ἦρθε νά ἐπισκεφθῆ την Τερέζα πρὶν από τὸ μεσημέρι...

— "Ὁχι, κυρία κόμησσα. Οὔτε ὁ κύριος δόκτωρ ἦρθε, οὔτε κανένας ἄλλος. Ἄν εἶχε ἔρθῃ ὁ κ. δόκτωρ και δέν εὑρίσκε τίς κυρίες, θά εἰδοποιούσαμε ἀμέσως την κυρία κόμησσα...

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ της Σοφίας ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στην κόμησσα, ἡ ὁποία της εἶπε:

— Πήγαινε ἀμέσως νά πῆς στὸν σύζυγό σου νά ἐτοιμάσῃ τὸ ἀμαξᾶ.

Και ἡ Ναδίνα, μὲ μιᾶ φριχτὴ ἀνησυχία, ἄρχισε πάλι νά σκέφτεται, ἐνῶ ντυνόταν γιᾶ νά βγῆ ἔξω. Καταλάβαινε ὅτι γιᾶ νά μὴν πάῃ τὸ πρωτὶ ὁ γιατρός στο μέγαρο, αὐτὸ σήμαινε ὅτι τὸν εἶχε εἰδοποιήσῃ σχετικῶς ἡ Φράγκα, γιᾶ νά μὴν προκαλέσῃ μὲ την ἐπίσκεψί του τίς ὑποψίες της κομήσσης, μιᾶ και δέν θά εὑρίσκε κανένα στο μέγαρο.

Ἄλλᾶ τότε ἀσφαλῶς ἡ Φράγκα, ἡ Τερέζα και ἡ Σίμπιλ δέν θά εἶχαν πάει νά γευματίσουν στο μέγαρο της βαρῶνης Γιάκομπσεν, ὅπως ὑπέθεσε στην ἀρχὴ ἡ κόμησσα, βλέποντας τὰ πάντα ἐν τάξει στὰ διαμερίσματά τους...

"Ὅστε ἔτσι λοιπόν; Ἡ καταραμένη αὐτὴ Φράγκα, ἡ τόσο ἐξυπνη, ἡ τόσο δραστήρια, εἶχε μαντέπει τίς σκέψεις της τὸ προηγούμενο βράδυ, και ἀντὶ ν' ἀπατηθῆ, ὅπως ὑπέθεσε ἡ κόμησσα, ἀπεναντίας την ἀπάτησε αὐτὴ και ἀπήγαγε την Τερέζα...

Ἡ Ναδίνα εἶχε μαντέπει πειᾶ ὅλη την ἀλήθεια.

«Γρήγορα, σκέφτηκε, πρέπει νά εἰδοποιήσω τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν και αὐτὸς θά λάβῃ ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα...

Ἡ ὥρα ἦταν πάνω - κάτω ἔξη ὅταν ἀνέβηκε στο ἀμαξᾶ της.

— Γρήγορα, στο μέγαρο τῶν δικαστηρίων! διέταξε τὸν ἀμαξᾶ.

Μᾶ ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν δέν βρισκόταν στο γραφεῖο του.

— Ὁ κ. ἀνακριτῆς ἔφυγε πρὸ ὀλίγου, την πληροφόρησε ὁ κλητῆρας του.

Ἡ Ναδίνα λίγο ἔλειψε νάφήσῃ νά ξεσπάσῃ ἐπάνω του ὅλη ἡ ὀργὴ της. Θά ἔχανε πολῦτιμο χρόνο μὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς δρόμους.

Διέταξε τὸν ἀμαξᾶ της νά τραβῆξῃ πρὸς τὸ σπίτι τοῦ κ. ντὲ

Κομβρεμόν.

— Ὁ κ. ἀνακριτῆς θά φάῃ ἀπόψε ἔξω, την πληροφόρησε ὁ ὑπηρέτης του.

— Πού;

— Στο μέγαρο τοῦ κ. προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὁ κύριος δέν μπόρεσε νάποφύγῃ την ἀγγαρεία αὐτὴ...

— Δῶσε μοῦ χαρτί και μελάνη. Γρήγορα γιατί βιάζομαι.

Ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἤξερε τίς στενὲς σχέσεις τοῦ κυρίου και της κομήσσης, την ὠδήγησε στο γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐκεῖ ἡ Ναδίνα ἔγραψε βιαστικᾶ μερικὲς γραμμὲς σ' ἓνα φύλλο χαρτί.

— Τὸ ἀμαξᾶ μου εἶνε κάτω! εἶπε στὸν ὑπηρέτη. Πάρ' το

και πήγαινε αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν... Δός το στὰ χέρια του... Εἶνε πολὺ ἐπείγον και θά θυμώσῃ ἂν ἀργήσῃς... Θά τοῦ πῆς ὅτι τὸν περιμένω ἐδῶ... Παρ' ὅλη τὴ βία τοῦ ὑπηρέτου, πέρασε μίαιμιση ὥρα ἀκόμα.

Ἡ Ναδίνα βρισκόταν πλημμυρισμένη στὸν ἰδρωτά της.

Τέλος ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν ἔφτασε.

— Τί εἶν' αὐτὰ πού μοῦ γράφετε; φώναξε ἀπὸ τὸ κατῶφλι της πόρτας. Ἡ Τε-

Σὲ λίγο ὁ δόκτωρ Στάικεν ξαναγύρισε μαζί με τὴ νέα γυναῖκα.

«...Ἐάν δέν ἐργασθῆτε διὰ νά ἐπαναφέρετε τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν θά εἰσθε ἀνάξιοι ἀπόγονοι τῶν ἐνδόξων προγόνων σας...»

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὴν ἀγόρευσίν του εἰς Σέρρας κατὰ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου).

ρέζα έγινε άφαντη;

— Ναι, τήν άπήγαγε ή Φράγκα...

— Μά είνε δυνατόν!

— Η Ναδίνα ύψωσε τούς ώμους της.

— Μά άφου σάς τό βεβαιώνω! είνε.

— Για ποιό σκοπό τήν άπήγαγε;

— Χθές τής εδήλωσα ότι έννοούσα έγώ νά νοσηλεύσω τήν πρωτότοκη κόρη μου, πράγμα φυσικώτατο. Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, είνε τρομερό για τήν μητρική καρδιά μου νά τήν βλέπω στήν κατάστασι πού βρίσκεται και νά συλλογίζωμαι ότι ή Φράγκα με άπομακρύνει συστηματικά άπ' αυτή και δέν μου επιτρέπει καν νά τήν περιποιηθώμαι κι' έγώ λίγο...

— Ναι, βέβαια, τό καταλαβαίνω... Καί ξέρετε ότι συμμερίζομαι όλες τίς λύπες σας, τίς τόσο σκληρές και άδικες... Άλλά γιατί ή Φράγκα άπήγαγε τήν άδελφή της; Αυτό δέν μπορώ νά τό καταλάβω...

— Τό πράγμα έντούτοις είν' ολοφάνερο... Η Φράγκα άγαπάει τό Ροβέρτο, τόν δολοφόνο τής άδελφής της. Καί τήν άπήγαγε γιατί ή Τερέζα, παρ' όλη τήν τρέλλα της, δέν έπαψε νά τόν κατηγορή...

— Ναι, πιθανόν νά έχετε δίκιο...

— Βέβαια! Η Φράγκα έλπίζει νά θεραπεύση τήν άδελφή της και νά πετύχη χάρις στήν άφοσίωσί της νά τήν κάνη ν' ανακαλέση τίς κατηγορίες της...

— Ναι, αυτό είνε. Τώρα πού τό σκέφτηκα, συμφωνώ με τήν ιδέα σας. Άλλά τέτοιες πράξεις δέν μπορώ νά τίς άνεχθώ. Καί έπειδή ό κ. ντε Ροσβέλ και σεις είνε οί νόμιμοι κηδεμόνες τής Τερέζας έφ' όσον λείπει ό σύζυγός της, σάς βεβαιώνω ότι θα κάνω ό,τι μπορώ για νά σας τήν σποδώσω.

Τά σκοτεινά μάτια τής Ναδίνας έλαμψαν σ'άν αναμμένα κάρβουνα.

— Ευχαριστώ! είνε. Πρέπει όμως νά ένεργήσετε γρήγορα, άν θέλετε νά πετύχετε... Κανείς δέν είνε τίς κόρες μου, ούτε τήν μίς Άντριου σήμερα στό μέγαρο... Θα έφυγαν λοιπόν προτού ξυπνήση τό προσωπικό... Συνεπώς θα περάσαν από τότε δεκάξη τουλάχιστον ώρες. Καί ή δεκάξη αυτές ώρες θα χρησιμοποιήθηκαν θαυμάσια από μιά νέα του χαρακτήρος τής Φράγκας.

Ο κ. ντε Κομβρεμόν έκανε μιά καθουσιαστική χειρονομία και τής άπάντησε:

— Ήουχάστε! Διαθέτουμε μέσα, μπροστά στα όποια ή ένεργητικότης τής δεσποινίδος Φράγκας είνε σχεδόν τίποτε. Σας βεβαιώνω πως θα ξαναβρούμε τήν κόρη σας!

— Είθε! είνε ή Ναδίνα.

Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν σηκώθηκε.

— Έδώ, είνε, δέν μπορώ νά κάνω τίποτε. Πηγαίνω στό μέγαρο τών δικαστηρίων. Θα προσπαθήσω νά δώ τόν κ. Ζερβαί και νά συνεννοηθώ μαζί του. Αύριο είνε πολύ πιθανόν ότι θα έχω νωρίς ειδήσεις ασφαλείς. Καί κατά πάσαν πιθανότητα, έντός είκοσιτεσσάρων ώρων, ή κόρη σας θα σας έχη άποδοθή.

Η Ναδίνα συνώδευσε τόν κ. ντε Κομβρεμόν ως τό μέγαρο τών δικαστηρίων και κατόπιν ξαναγύρισε στό μέγαρό της.

Εκεί, πήγε άμέσως στό δωμάτιο τής Φράγκας.

Η ίδια σιωπή, ή ίδια άκίνησία έπικρατούσε σ' αυτό... Δέν τής επιτρεπόταν πειά ούτε ή παραμικρή άμφιβολία ότι ή Φράγκα είχε άπαγάγει τήν άδελφή της.

Εξαφνα, μιά ιδέα πέρασε από τό μυαλό τής κομήσης.

Εξαιρετικά ταραγμένη σκέφτηκε:

«Α! φτάνει μόνο νά μη τήν βοηθήση ή βαρώνη Γιάκομπσεν! Γιατί άν είνε με τό μέρος της ή βαρώνη, παρ' όλη τήν δύναμι για τήν όποια μου μιλάει ό κ. ντε Κομβρεμόν, ή Φράγκα θα είνε πιο δυνατή από μάς...»

Η κακή νύχτα πού είχε περάσει χθές ή Ναδίνα, ήταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν πού περνούσε τώρα.

Όπως και τήν περασμένη νύχτα, μόλις κατά τά χαράματα μόρεσε ν' άποκοιμηθή, αλλά ό ύπνος της δέν ήταν ούτε τόσο παρατεταμένος, ούτε τόσο βαθύς.

Στίς έννέα ή ώρα, έπειδή ό κ. ντε Κομβρεμόν δέν τής είχε μηνύσει τίποτε άκόμη, δέν κρατήθηκε πειά και πήγε νά τόν συναντήση...

Άκριτως, τήν ώρα εκείνη, ό κ. Ζερβαί βρισκόταν στό γραφείο του άνακριτού, άνακοινώνοντας σ' αυτόν όσες πληροφορίες μόρεσαν νά συγκεντρώσουν τά όργανά του. Έννοείται ότι όλες αυτές ή πληροφορίες κάθε άλλο παρά ελθινές ήσαν.

Ελεγε πως ή τρεις γυναίκες είχαν πάει στή Νίκαια και ότι από κεί και πέρα είχαν χάσει τά ίχνη τους.

— Πρέπει νά στείλουμε εκεί έναν ικανό άστυνομικό, είνε ό κ. ντε Κομβρεμόν, για νά μάθουμε τί άπόγιναν. Μπορεί νά τράβηξαν για τή Μασσαλία κι' εκεί νά μπήκαν σε κανένα βαπόρι για τό έξωτερικό...

Τά μάτια τής Ναδίνας πέταξαν φλόγες. Η ιδέα αυτή του άνακριτού είχε περάσει κι' από τό μυαλό τό δικό της. Ναι, ή Φράγκα ήταν ικανή νά οδηγήση τήν Τερέζα κοντά στον σύζυγό της για νά πετύχη έτσι ταχύτερα τήν θεραπεία της.

Όταν σε λίγο ό άρχηγός τής Δημοσίας Άσφαλείας άποσύρθηκε, ό Μωρίς έπιασε τά χέρια τής Ναδίνας και τής είνε:

— Μην άνησυχείτε... Ο κ. Ζερβαί είνε άνθρωπος εξαιρετικής άντιλήψεως. Θα ξαναβρή τήν κόρη σας και θα σας τήν άποδώσουμε.

Η Ναδίνα ξέσπασε σε λυγμούς.

— Ω! φίλε μου, είνε. Είθε νά λέτε τήν αλήθεια!... Είνε πολύ σκληρό για μιά μητέρα νά βρίσκεται χωρισμένη από τήν κόρη της, προπάντων στήν κατάστασι πού είνε ή τωχή μου Τερέζα...

Τρεις-τέσσερες ήμέρες περάσαν έτσι.

Ο άστυνομικός πού είχε σταλή στή Νίκαια, έπέστρεψε φυσικά άπρακτος.

— Πρέπει νά πάτε νά δήτε τήν βαρώνη Γιάκομπσεν, είνε τότε ή Ναδίνα στον κ. ντε Κομβρεμόν. Θα πήγαινα ή ίδια, αλλά από καιρό ή Φράγκα τήν προδιέθεσε άσχημα έναντίον μου και είνε πολύ πιθανόν ότι δέν θα θελήση νά με δεχθή, ή, άν με δεχθή, ή ύποδοχή πού θα μου κάνη, θα είνε πολύ άσχημη. Όπωςόποτε, δέν θα μάθω τίποτε και ή έπίσκεψίς μου θα πάη χαμένη. Ένω σεις, πού είνε άνθρωπος του κόσμου και άνώτερος δικαστικός, θα γίνετε δεκτός από τήν βαρώνη, ή όποια θ' άναγκαστή νά σας φερθή μ' ευγένεια. Καί ποιός ξέρει άν δέν άνακαλύψετε τίποτε στο πρόσωπό της ή στα λόγια της, έσεις πού μπορείτε και διαβάζετε στις πιο σκοτεινές φυσιγνωμίες.

— Πηγαίνω άμέσως, είνε ό κ. ντε Κομβρεμόν, ό όποιος σηκώθηκε. Η ώρα είνε πέντε και μισή. Θα είμαι στής βαρώνης στις έξη περίπου. Φαντάζομαι πως είνε κατάλληλη ή ώρα για νά παρουσιαστώ μπροστά της.

— Άν είνε στό μέγαρό της... άποκρίθηκε άμφίβολα ή κόμησα.

Και έπειδή ό άνακριτής τήν εκύτταξε ξαφνιασμένος, ή Ναδίνα έπρόσθεσε:

— Ναι, πιθανόν νά συνώδευσε τήν Τερέζα και τήν Φράγκα και νά μην γύρισε άκόμα. Πάντως πηγαίνετε! Σας εύχομαι καλή έπιτυχία.

Ο Μωρίς ντε Κομβρεμόν έφυγε άμέσως.

Φτάνοντας μπροστά στο μεγαλοπρεπές μέγαρο τής βαρώνη, ό άνακριτής είνε έν' άλλο άμάξι σταματημένο μπρός στήν πόρτα.

Ρίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα, ό κ. ντε Κομβρεμόν άναγνώρισε πάνω στήν πόρτα του άμαξιού τόν θυρεό και τό στέμμα τής βαρώνης. Φαντάστηκε ότι ή βαρώνη ξαναγύριζε από περίπατο και από ευγένεια, για νά μη τήν συναντήση στο κατώφλι τής πόρτας της, έμεινε στο βάθος του άμαξιού του.

Άλλά ποιός ήταν ή έκπληξις του, όταν είνε πρώτα τήν Σύμπιλ κι' έπειτα τήν Φράγκα πολύ άλλαγμένη με τά κομμένα της μαλλιά, νά κατεβαίνουν από τό άμάξι.

«Ω! Ω! συλλογίστηκε ό άνακριτής. Γύρισαν από τό ταξίδι τους και ή Τερέζα δέν είνε μαζί τους. Θα τήν άφησαν κάπου σε σίγουρο μέρος. Άλλά πού;

Περίμενε ως ότου νά υπούν ή δυό γυναίκες στο μέγαρο κι' έπειτα, κατεβαίνοντας από τό άμάξι του, πλησίασε στήν πόρτα και ρώτησε τόν θυρωρό:

(Άκολουθεί)

«...Ημείς ό,τι και άν υπήρξαμεν θα περάσωμεν μιά μέρα και μετά κάμποσα χρόνια ό,τι και άν κάωμεν θα τό κληρονομήσητε έσεις, άγόρια και κορίτσια τής Κρήτης. Θα μάς διαδεχθήτε και έχετε ένα μοναδικόν καθήκον. Νά μάς περάσετε. Άπό τώρα όμως πρέπει και όπως σας είδα αξίζει νά λέτε: «Άμμες δέ γ' έσόμεθα πολλώ κάρονες» δηλαδή έμεις θα γίνουμε πολύ καλύτεροι από σας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Άπό τάς συστάσεις του εις τούς μαθητάς Χανίων)